

भायर सरलों साईंच्या फांतोड दर्शना । फुलां मेळ्ळीं तितलीं घेवन ॥१७०॥ सोडून दीक्षितांचें घर । पावतकूच
बुट्टींच्या वाड्या भायर । गीत एक म्होंवाळ औरंगाबादकर । गायतना सोबीत आयकलें ॥१७१॥ त्या गाण्याची
तेन्नाची योग्यताय । ओंवीरुपान सांगपाक गेल्यार । वतली मूळ गाण्याची स्वारस्यताय । जातलो मनोभंग
श्रोत्यांचो ॥१७२॥ म्हणुनूच तें गाणेंच समूळ । अक्षरान अक्षर गायतां हांव सकळ । तातुंतूच खोसभरीत जातले प्रेमळ ।
उपदेश निर्मळ मूळ गाण्यांत ॥१७३॥

॥पद॥

“गुरूकृपांजन पायो मेरे भाई । रामबिना कछु मानत नाहीं ॥ धृ. ॥
अंदर रामा बाहर रामा । सपने में देखत सीतारामा ॥ १ ॥
जागत रामा सोवत रामा । जहां देखे वहां पूरनकामा ॥ २ ॥
एका जनार्दनीं अनुभव नीका । जहां देखे वहां राम सरीखा ॥ ३ ॥ गुरू. ॥”

पयलींच थारायिल्लें निश्चीत । ओंपचें रामनामांत चित्त । निश्चेवाचो आरंभ आसलो जावपाचोच । गाण्यान ह्या
दिली घटाय ताका ॥१७४॥ तातूंतल्यान मनाचे जालें बोधन । ह्या म्हज्या निश्चेव आंकुराक लागून । साई समर्थ
करुणाघन । पदांबुसेचन करताले कित्याक ॥१७५॥ घेवन हातांत तंबोर । साई फुड्यांत आंगणा भितर । ऊंच स्वरांत
औरंगाबादकर । म्हणटना ही लकेर आयकली ॥१७६॥ औरंगाबादकर बाबांचो भक्त । म्हजे सारकोच चरणीं

१. आयकुपी.

॥ १९ ॥ अध्याय १९ ॥
 वटेनची १वळचण । हुपून थंयची उतरण । थंयसर लावपाक सांगून तीच निसण । आयले देंवून सकयल ॥२४२॥
 पांय तेंकयनाच फुडें जमनीक । दोन रुपया निसण लावप्याक । दिले बाबांनी रोखडेच । काडून बोल्सांतल्यान
 तत्काळ ॥२४३॥ लायिल्ली दोन कडांनी निसण । इतलेंच कितें तें ताचें काम । ते खातीर येदो व्हड दाम । दिलो
 ताका बाबांनी ॥२४४॥ लोकांक सहज उमळशीक । इतले पयशे निसण लावप्याक । बाबा दितात तरी कित्याक ।
 म्हणलें हें विचारात तांकांच ॥२४५॥ केलो तेन्ना एकल्यान धीर । बाबांनी दिलें परत उत्तर । कोणाच्याय श्रमाचो भार ।
 फुकट असो घालोवचो न्हय ॥२४६॥ कोणाय कडल्यान घेवचें काम । मात वळखुचे ताचे श्रम । लावचो स्वताक
 असो नेम । फुकट परिश्रम घेवचे न्हय ॥२४७॥ कोणाक खबर खरें गुपीत । बाबा हें अशें कित्याक करीत । तें तांचें
 तेच जाणत । संतांचो महिमा गूढ भोव ॥२४८॥ आयकल्यार मुखांतले उद्गार । तेच सर्वस्वी आमकां आदार ।
 दवरल्यार तशी वागणूक-निर्धार । चलतलो वेव्हार सुरळीत ॥२४९॥ आसूं, फुडल्या अध्यायाची गोडसाण । हाचे
 परसूय आसा रसपूर्ण । एके वावराडेचे भाबडे धुवेन । सोडयलें कुवाडें १श्रुतीचें ॥२५०॥ गणुदास हरदास १प्रासादीक ।
 उपकार करपाक अडाणी लोकांक । ईशावास्य भाशांतराक । केलो आगरो करपाचो ॥२५१॥ साईकृपेन ग्रंथ बरयलो ।
 पूण कांय गूढ अर्थ उरलो । ताचे विशीं मनांत दुबाव उपरासलो । केलो पयस तो बाबांनी ॥२५२॥ बाबांनी १सांगलें
 शिरडींत बसून । पाल्यांक जेन्ना वतलो परतून । 'काकांच्या घरांतली वावराडीण । करतली पयस दुबाव ॥२५३॥

१. पाख्याचो सकयलो भाग. २. वेदवाक्य. ३. व्हडांचे कृपेन मेळिल्ले. ४. दासगणू कडेन उलयले.
 ५. हरी सीताराम दीक्षित हांकां बाबा 'काका' म्हूण उलो मारताले.

॥ श्रीसाईसच्चरीत ॥ २५६ ॥

